

Inhoud

De republiek Anhedonië	11
De grote score die alles zal veranderen	29
Pokerfiches zijn vullis	57
Een stakker als ik	95
Hoe vertel je het aan Cujo?	134
Elke ante is een ziel	165
M	180
Noot van de vertaler	219

De republiek Anhedonië

Ik heb een goede pokerface, want ik ben halfdood vanbinnen. Mijn bijzondere combi van een wezenloos gezicht, minimale warmte en een zielloze blik heeft mijn spel geholpen sinds ik twintig jaar geleden begon te spelen, toen ik nog onbekend was met pot odds, m-theorie en four-betting, en die combi gaf me een oppepper, spel na spel, beurt na beurt. Hij heeft me door de jaren heen niet geholpen in de menselijke betrekkingen, maar wat dat betreft sta ik zeker niet alleen. Iemand wiens ongewone mix van genetisch materiaal en vormende ervaringen geresulteerd heeft in een bijna uitdrukingsloos masker kan het weten. De natuur geeft, neemt, enz. Je maakt het beste van de kaarten die je krijgt toebedeeld.

Dit ding dat over mijn schedel gedrapeerd ligt en door spieren wordt vastgehouden, is tevens een niet zo slecht ov-gezicht, een soort armzalige camouflage die me goed van pas zou komen op mijn reis naar Atlantic City. Als ze die kop zien, laten mensen je in de bus met rust, en op die dag was ik op weg naar een trainingskamp. Ik had zes weken om in vorm te komen. Ik werd door een tijdschrift afgevaardigd naar de World Series of Poker. Normaal speelde ik met vrienden potjes met vijf dollar als inzet, waarbij het sociale element belang-

rijker was dan het vermorzelen van je tegenstanders.

Ik moest wel met de bus. Ik behoor tot die subgroep van geboren en getogen New Yorkers die niet kunnen rijden. Elk voorjaar kondigde ik aan dat ik mijn rijbewijs wilde halen en bezocht ik websites van rijsscholen, die als species het achterlijkste design op het internet belichaamden, echt van het soort Galápagos, volgepropt met overspannen logo's en lettersoorten die niet meer worden gemaakt, HTML-schreeuwerigheid uit de vorige eeuw. Hoe kon ik mijn geld uitgeven aan een bedrijf met zo'n achterlijke portal? Mijn vrouw en ik hadden wel een auto, en zij reed ons overal naartoe, maar dat werd gedoe. Ik maakte altijd grapjes dat ik bang was om mijn rijbewijs te halen – dat ik op een punt in mijn leven was aangekomen dat ik, als ik eenmaal achter het stuur zou zitten, er nooit meer achter vandaan zou komen. De eerste paar keren dat ik die grap maakte werd er nog gelachen. Maar toen raakte hij sleets, er was een verandering van toon, en men keek nerveus in het rond, keek steeds over mijn schouder, op zoek naar een andere gesprekspartner. Mijn vrouw had de auto nu. We waren sinds vier dagen gescheiden.

Ik had me verheugd op een afdaling naar de eerste klas verloedering om mijn reis mee te beginnen, een beetje een sfeer die paste bij mijn humeur, maar natuurlijk was de Port Authority schoongemaakt, net als de rest van de stad. In elk geval overdag. Aan de overkant van de straat verrees het verlichte *New York Times*-gebouw, een baken van waarheid en gerechtigheid en van Renzo Piano, en in de gangen van het station werden de winkels elke avond geschrobd en gepoetst, de geruststellende en bekende plekken waar je zoveel hebt gewinkeld. De drogisterijen van Duane Reade, de kiosken

van Hudson News, de reclamezuilen van grote banken die nog moesten omvallen. Ik zou overal hebben kunnen zijn, waar dan ook naartoe op reis hebben kunnen gaan, naar een nieuw leven of naar een begrafenis.

Ik haastte me om de bus van halfvier te halen en dacht dat ik alleen maar tijd zou hebben om bij een straatverkoper even een hotdog naar binnen te werken – ik vreesde voor een onverbiddelijke terugkeer naar de uren met frankfurters later aan de pokertafel –, maar had voldoende tijd voor een sandwich van tweekleurenbrood met tonijn en dille, kappertjes en limoenmayonaise en een ambachtelijke cola, en dat allemaal voor tien dollar bij kruideniersbedrijf Dean and DeLuca aan de overkant van de straat. Geschatte verloederingswaarschijnlijkheid met 35 procent gedaald.

Ik wachtte tot ik op de bus zou stappen en zag dat ik geen ov-gezicht hoefde op te zetten. De andere passagiers in de rij voor Atlantic City hadden zich laten scrubben en oogden fit, ze waren op deze Memorial Day op weg naar wat vermaak, het was niet het beruchte schorem van de Port Authority van weleer. Hun weekendtassen wezen er niet op dat ze de enige eigendommen van hun eigenaars bevatten. Waar zijn alle messentrekkers gebleven, de potloodventers en de knapenschenders? De kinderlokkers? De enige sjofele elementen die ik ontwaarde waren de bordjes bij de kassa's van de busmaatschappijen Greyhound en Peter Pan, die nog steeds de vertrouwde logo's te zien gaven die je je herinnerde van de nare busritten van vroeger. Als je terugkwam van een mislukte afspraak of een ondoordachte poging om het contact met een vriend van vroeger te herstellen. Hortend en stotend ging je in een gure winter naar het angstaanjagende huis van een

familieid en tuurde je door de groene ramen in de vorm van een onregelmatige vierhoek naar de grijze brij. Greyhounds werden gefokt in erbarmelijke hondenfokkerijen en met doping klaargestoomd voor de renbaan, heb ik geloof ik eens ergens gelezen, en Peter Pan verschaftte zich toegang tot kinderkamers om kinderen te lokken, dus misschien is er voor de busindustrie een kernaspect dat haar ervan weerhoudt een nieuwe naam te kiezen.

De bus was ultramodern, uitgerust met wifi, en ook al zat ik twee rijen voor de wc, ruiken deed ik hem niet. Het was tweeënhalf uur naar Atlantic City, ik had meer dan genoeg tijd om mijn onvolkomenheden door te nemen. Pokerzwaargewicht Doyle Brunson noemde Hold'em 'de Cadillac van het poker', en ik was slechts bevoegd tot het besturen van een Segway. In een handboek voor fictieschrijvers staat dat er maar twee soorten verhalen bestaan: er gaat een held op reis en er komt een vreemdeling naar de stad. Ik weet het niet. Omdat dit over het echte leven gaat en niet over literatuur, zullen we het moeten doen met dit: een man van middelbare leeftijd, al krom en half gebroken onder zijn psychische last, besluit het op te nemen tegen de grote druk om een van de meest incompetentste spelers in de geschiedenis van de Big Game te worden. Een onfortuinlijke verliezer gaat op reis, een vreemdeling komt om te gokken.

Volgens de twee mannen met gemillimeterd haar in de rij voor me was de wekelijkse poolparty in hun casino geweldig, maar ik zou daar niet belanden. Ik verdiepte me in mijn pokerboek en begon te blokken. 'Hoe meer inzet, hoe groter de pot.' 'Bedenk, voor je aan een pot meedoet, wie de waarschijnlijke flop bettor zal zijn.' De snelweg boorde zich mijlenver door Jerseys oude begroeiing

heen, alsof een deel van de bossen vooral was gekapt om de reis naar onze bestemming mogelijk te maken, een tunnel naar het Land van de Monsterachtige Kanspercentages, en toen namen we een afslag van de snelweg en doemden de grote gokhuizen op boven het grijze water. We passeerden de lage bebouwing in het centrum van Atlantic City – houten huizen, vervallen kerken, leveranciers van snel geld – die als wrakhout en limonadeflessen tegen de casino's waren aangespoeld. Vervolgens kwamen we bij het vermaakcentrum aan.

Omdat ik in de stad ben opgegroeid, ben ik nooit veel in grote winkelcentra geweest, en daarom heb ik niet de psychologische littekens die mijn vrienden uit het Midden-Westen hebben, die ineenkrompen bij de gedachte aan alle pubermiddagen die ze doelloos rondzwerfend hadden doorgebracht op de glanzende tegelvloeren. Geef mij maar een vermaakcentrum, van die zorgvuldig aangelegde consumentenparadijzen. Het kan mij niet schelen of het een winkelpassage in een voorstad is die het menselijke plankton van de afritten in zich opzuigt, of een monumentaal gebouw in het centrum volgepropt met roltrappen om de kudde naar de veelheid aan winkels met aantrekkelijke prijzen, eetstalletjes en bioscopen te vervoeren.

Geef mij maar een roodbakstenen voetgangerswinkelcentrum dat is terugveroverd op de grootstedelijke afzictelijkheid en opgetuigd om er om het even wat voor locatie mee te herdenken waarvan het historisch belang wordt opgeblazen – ik ben er dol op. Er is een massa aan vermaak, zeker, maar belangrijker is dat het menselijk streven er deels op gericht is zich te verbeteren, en het slaagt daar spectaculair in. Consumententheoretici, commerciële architecten, wetenschappers op

het gebied van de demografie werken er hard aan om de vermaakcentra te verbeteren, efficiënter te maken, te perfectioneren. Ze analyseren de verkeersstromen en de microscopische oogbewegingen van het winkelend publiek, de gevolgen van de plaatsing van toiletten en drinkfonteintjes, en verspreiden hun innovaties tot algemeen nut. Ook al falen we elke dag duizend keer, we kunnen uitgaan van deze ene genade in ons leven. We zijn in goede handen.

Iedereen die in de afgelopen twintig jaar wel eens een gokje gewaagd heeft, weet dat casino's als vermaakcentra hoge ogen gooien. Het casino van nu is meer dan een gokbestemming; het is een veelsoortig stukje vermaak dat ervoor bedoeld is om elk familielid voldoening te schenken. In deze moderne trekpleisters kan vader met relatief kleine inzetten blackjack spelen, laat ma zich in het wellnesscentrum scrubben met zeezout, terwijl de pubers naar de opwindende automatenhal trekken – of pa gaat naar de Mani-Pedi voor heren, ma zet zich aan Pai Gau-poker, en de kleintjes gaan naar het streng bewaakte Kidz Camp (nadat je eerst de aansprakelijkheidsverklaring hebt getekend).

Het winkelcentrum als woonkamer. Het hele concept, eten, drinken en spelen, en dan dromen binnen zijn muren. Geen ramen, want welk uitzicht zou inspirerender kunnen werken dan je ware ik dat wordt blootgelegd, met al zijn verlangens, gebreken en armetierige aspiraties. Loop langs de dure winkels met opvallende namen, herkenbare themarestaurants die het eigendom zijn van tv-chefs, door grote indoorcircuitanten, door kunstmatige golflslagbaden, en je vindt voedsel voor welke wens ook die door je hersenen flitst. Als er een gat zit ergens waardoor een onvervulde wens zou kunnen

ontsnappen, dan wordt het bij je volgende reis gedicht.

Ze hebben zelfs busstations. Sommige casino's zijn voorzien van geïmproviseerde bushaltes, als alternatief voor het reguliere busstation. Zoals het Tropicana. De voorloper van het vermaakcentrum was het Tropicana, de plaatselijke franchise van de beroemde vestiging in Vegas, waar James Bond mensen opdonders verkocht in *Diamonds are Forever*. Me dunkt dat hij niet per Greyhoundbus kwam. Je zou kunnen ontsnappen als de bus niet direct het gebouw zelf binnenreed, dus de bushalte was een waardevolle investering. Sommige passagiers stonden op en stroomden richting deur, waarmee ze opschudding veroorzaakten. 'Waar gaat hij heen?' 'Wacht hij niet op zijn bonus?' Daarmee bedoelden ze de waardebond van twintig dollar die je krijgt om boven te spelen – een deal tussen Greyhound en het casino (ze willen echt dat je blijft). Want welk onmenselijk monster wachtte niet op zijn bonus – het is gratis geld.

Ik sprong op en voegde me bij de afvalligen. Ik beefde door de nieuw verworven pokerkennis en stond te popelen. De geur van oude sigarettenrook en de aangename zweem van heren-wc-ontsmettingsmiddelen waren bedwelmend. Ik checkte in, werkte bij wijze van brandstof wat kippenvleugels naar binnen en al gauw bevond ik me in de Tropicana Poker Room.

Over verloedering gesproken. Je kunt het oude Times Square platgooien en er prachtige bedrijfsgebouwen voor in de plaats zetten, de Port Authority schoonspuiten en het tot onder zijn vingernagels reinigen, maar mensen verander je niet. Ik bevond mij tussen gokkers.

Ik ging aan een tafel van 1 en 2 dollar zitten met types die ik tijdens mijn training met enige regelmaat zou tegenkomen. Zoals Big Mitch. Big Mitch is een dikbui-

kige pycnicus in een korte, met wasverzachter behandelde kakibroek en een polohemd, een blanke man van middelbare leeftijd die hier is met zijn vrouw, die volgens het systeem waar ze patent op had fiches op het roulettewiel deponeerde. Volledig uitgerust met een hypotheek, een fatsoenlijke baan en een besteedbaar inkomen. De schakels van zijn dikke metalen horlogeband om zijn harige pols klikten telkens als hij inzette. De gemiddelde recreant. Wat Big Mitch het liefst wil, uitgezonderd thuiskomen om te ontdekken dat de kleine Kaitlyn geen feestje heeft gegeven en het huis in een ruïne heeft veranderd toen zij weg waren (ze is de laatste tijd zo'n lastpak, maar Pat zegt dat alle meisjes die fase doormaken), is tegen de gasten met wie hij thuis speelt en tegen bepaalde collega's op kantoor opscheppen over hoeveel hij vanavond heeft gewonnen, met een analyse van een paar Echt Sterke Spelers. Hij zal zich minder luidruchtig uiten over zijn missers, wie niet?

Naast twee Big Mitches zat een Methy Mike, een gekwelde man die in tal van schermutselingen, waarvan de pokertafel er maar een was, op de proef was gesteld. Als Methy Mike al ooit getrouwd was, dan had de dame allang haar koffers gepakt, en als ze zich hadden voortgeplant, dan was hun taak als opvoeders er waarschijnlijk mee geëindigd dat ze ervoor wilden zorgen dat hun kind geen tatoeage op haar gezicht liet aanbrengen, en dat lukte hun niet altijd. Vaak zijn deze Methy Mikes stamgasten en noemen ze de bazen, de dealers en de cocktailmeisjes bij hun voornaam, en je hoort ze stevast bijkletsen. 'Jou heb ik al een tijdje niet gezien.' 'Ik ben... er was wat gedoe waar ik mee te maken kreeg.' Ik begrijp dat. Als Iggy Pop zo iemand zou

zien dan zou hij zeggen: ‘Wow, die laat zich echt helemaal gaan.’

Ze zijn verweerd door de zon, door hun levensstijl, waar je alleen maar naar kunt gissen, het achterliggende verhaal over hun verval, en lijken op ongelukkigen die aan kettingen van de laadbak achter een aftandse bestelwagen zijn getrokken en in de woestijn zijn achtergelaten om er te creperen, net als een van de stakkers in *De schat in de Sierra Madre*. Losgeraakt van hun ingewortelde hang naar een eeuwige droom over een nieuw begin. ‘Kun je een mede-Amerikaan helpen die het niet meezit?’ Geluk – ze geloven in geluk, in zijn patronen, in zijn niet te bevatten regels. Ze zullen bij het zien van een paar pocket boeren die de een of andere zondagsgokker de vernieling in helpen, de tafel vertellen: ‘Laat me jullie een droevig verhaal vertellen over een paar boeren.’ Een droevig verhaal voor elke hand, elke van de 1326 mogelijke startcombinaties.

En dan was daar Robotron, ertussenin geklemd, mager en pezig en ineengedoken, een jonge man met zonnebril en oordopjes, zijn hoody strak aange trokken rond zijn gezicht als bij een schoolschutter of iemand die rondhangt bij de toiletten. Hij is opgegroeid met internetpoker en hij zit hier vanavond alleen maar omdat de FBI alle Amerikaanse pokersites een maand geleden heeft geblokkeerd. Zwarte Vrijdag, iets met witwaspraktijken. Hier onder de mensen. Anders zouden de Robotrons terug moeten naar hun jongenskamers, acht tafels open op het gepixeleerde scherm; hij kan acht spelletjes tegelijk spelen, snel, snel. Niet zo moeilijk als je je hersenbanen opnieuw traint en tientallen jaren pokerervaring samenbalt in anderhalf jaar. Waarom zou je je huis nog uit gaan, als

je tussen de poker- en de pornosites zit. Waar dienen andere mensen voor, anders dan om te beroven of om mee te neuken? (Die verdomde FBI-agenten, die in de onderafdelingen een nieuwe generatie vrijheidsgezinden kweken.) Echte mensen: ze praten, ze ademen, het moet zo gek voor ze zijn. Hun oordopjes helpen om zich af te sluiten, ze luisteren naar muziek, naar zelfhulpboeken: *Als ik zo geweldig ben, waarom ben ik dan nog single?* voorgelezen door de acteur Edward James Olmos, of naar de nieuwste invasieplannen overgeleid vanaf hun thuisplaneet.

Er zat één vrouw aan de tafel, een rustige zestigpluser met felrood haar waarvan je de haarzakjes misschien kon tellen. 5 procent van de in de handel zijnde haarkleurmiddelen komt overeen met een kleur die in de natuur voorkomt. Die van haar hoorde er niet bij. Ik mocht haar wel.

Ik zal nu even de tijd nemen om Hold'em aan de leek uit te leggen. Als ik het thuis speelde, nam ik vaak de rol van de uitlegger op me, dan legde ik de regels uit aan de nieuwelingen – de inschikkelijke vriendin, de taaldichter die een weekend in de stad was, en, ergertelijk genoeg, mensen met wie ik al tientallen keren had gespeeld. Ik schreef de handwaarden op een papiertje dat ze bij hun fiches konden leggen, maakte hun duidelijk dat het om 'één of twee of geen van hun eigen kaarten ging en om drie of vier of vijf van de gemeenschapskaarten op tafel'. Ik hield ermee op om zo welwillend te zijn toen mijn kind eenmaal begon te praten en ik de hele tijd van alles moest uitleggen. 'Papa, waarom is de lucht blauw?' 'Papa, waarom zwemmen vissen?' 'Papa, waar moet ik met mijn geheime angsten voor de wereld naartoe en waarom moet ik ze koeste-

ren als mijn eigen tuintje?’ Tegenwoordig doppen mijn pokergroentjes hun eigen bonen.

Je begint met twee kaarten. Je weet wat een ante is, mijn vriend, ook al heb je nog nooit een potje poker gespeeld. Je moet inleggen om te kunnen spelen, zo doen we dat in Amerika, snotjongen, of het nu om parkeermeesters gaat of om de aanschaf van een röntgenbril. In Hold'em zetten maar twee spelers automatisch in voordat ze hun kaarten hebben gekregen: de small blind en de big blind. Blind, omdat je je in een donkere mijn bevindt en mogelijk op het punt staat in een afgrond te vallen. Afhankelijk van de limiet is de small blind een dollar en de big blind 2 dollar (of 25 dollarcent en 50 dollarcent, of 30 dollar en 60 dollar, of welke bedragen ook). Zo zijn er altijd twee spelers die beleggen in het spel, met een wisselend bedrag. Ze spelen mee, en misschien omgeven ze hun openingsbijdrage met zorg, zullen ze in beweging komen om hun 1 of 2 dollar te beschermen, zoals een ouder in een speeltuin zijn nageslacht weghoudt bij dat rare kind dat kipnuggets eet uit de zandbak (zwerfkatten gebruiken die volgens een opvoedkundige blog 's nachts als toilet).

Als de andere spelers rond de tafel, maximaal tien, mee willen bieden, dan moeten ze het bedrag van de big blind evenaren (oftewel meegaan) met 2 dollar of 50 cent, of welk bedrag dan ook, of het overtreffen, of passen. En zo verder voor de anderen in de kring rond de tafel, totdat het spel weer uitkomt bij de small blind, die zijn aanvankelijke verplichte inzet moet verhogen naar de inzet van dat moment. Ten slotte kan de big blind, die ook heeft ingezet zonder zijn kaarten te hebben bekeken, meegaan met de inzet of de laatst gedane inzet verhogen, omdat hij zijn kleine nestje wil beschermen

of omdat hij een bijna onverslaanbare hand heeft, je weet het niet. Twee dollar is twee dollar, we leven in een kapitalistische maatschappij.

Alles begint en eindigt met die twee kaarten. Jij bent de mier: ze knijpen in je als de vingers van een gemeen joch. Je moet leren welke combinaties het wel en niet waard zijn om je ermee in te laten. Bijvoorbeeld: drie jaar lang ging ik eronder gebukt dat ik bij etentjes steevast op precies de verkeerde plek zat. Compleet en onverbiddelijk niet op mijn plek. Naast een brallerige zuiplap, tussen twee narcistische klieren, tegenover een leeghoofd. Je kijkt naar wat je is toebedeeld en denkt: *Dit loopt slecht af*, trekt je terug uit het gesprek en doorstaat het tot een volgende keer. Of misschien maak je het beste van een nare situatie en speel je het innemendheidsspel, ga je ervoor, ofschoon je optimisme zelden wordt beloond. De zuiplap begint over ‘immigranten’, de narcisten bespreken die nieuwe shitwinkel van een boetiek, en de leeghoofd lult maar door. Maar soms beleef je aan die weinig veelbelovende start een geweldige tijd en zijn het deze onwaarschijnlijke avonden die de begoocheling van het gokken voeden. ‘Als het een keer heeft gewerkt, dan zorg ik ervoor dat het nog een keer werkt.’ (De analogie met het etentje snijdt het meeste hout voor misantropen, vermoed ik.)

Dan volgt de flop: drie gemeenschapskaarten in het midden van de tafel. Delen met vreemden – we gaan nu van het kapitalisme naar het communisme. Alsof je met een smak in oorlogsgebied bent gearachuteerd en op een strategische positie bent beland, of de mislukkelingen bij de luchtmachtleiding hebben je pats! achter vijandelijke loopgraven gedropt. Iedereen checkt, zet in, verhoogt zijn inzet of past, al naargelang zijn huidige

coördinaten. Checken is dekking zoeken voor de artillerie, want als ik me gedeisd houd, word ik niet geraakt en verbetert mijn lot. Even nadenken om te begrijpen wat er gaande is.

Dan komt de volgende gemeenschapskaart, de turn, als in: draai de hoek om om het volgende obstakel te zien dat het lot op je weg heeft geworpen, drie verdomde toeristen schouder aan schouder wandelend zodat jij niet kunt opschieten, of er is een straatfeest waar je wordt ontvangen door iedereen die jij nog een e-mailtje had moeten sturen. Je bent vooruitgegaan, of niet. Ten slotte komen we bij de laatste gemeenschapskaart, de river, en de kolkende stromen van de fortuin hebben je nog niet naar een veilige haven gebracht, of je ontdekt plotseling dat er een paar rondes geleden piraten aan boord geklommen zijn die op het punt staan je te beroven: Hold'em.

Wat betreft Limit en No Limit: ik heb een goed gevoel voor kaarten, ik ben een tamelijk goede speler in mijn potjes waar ik vijf dollar inzet voor neertel om mee te doen, zoals veel mensen goed zijn in spelletjes zolang het prijzengeld maar laag is. De hoogte van de inzet is beperkt, er is een 'beperking' aan het aantal inzetten waardoor mensen bij de river blijven hangen, wachtend op een wonder, en waarom ook niet, je kunt voor een paar dollar altijd weer meespelen. Stel dat je op zaterdagavond bij Mike thuis voor weinig geld meespeelt, de hoogte van de maximale inzet is een dollar – je hoeft de sleutels van je Prius niet in te leveren. Op een slechte avond verlies je veertig dollar, dat is minder dan op de vaste datingavonden die je regelmatig inplant in de hoop 'alles fris te houden', goedkoper dan zo'n waarde-loze 3D-film, zeker met de prijs van popcorn die de pan

uit rijst. In nog geen vijf uur heb je waar voor je geld. Bij het spel van 1 en 2 dollar dat ik in het Trop speelde, was de small blind 1 dollar en de big blind 2 dollar.

Bij No Limit krijg je dat de dames en heren hun genitaliën op de tafel leggen en ‘all-in!’ roepen. Je kunt je hele stapel fiches eronder verdedden, het is waanzin. Opwindend! De kick van het gokken! Dat speelden ze een tafel van de mijne vandaan. Minder Methy Mikes daar, en geen dames, rood haar of niet. No Limit is wat de jongens tegenwoordig spelen. Het prijzengeld is verhoogd, maar als je verliest kun je je toch weer inkopen. Als je thuis speelt kun je soms een dollar uit je broekzak opdiepen als de hand interessant geworden is en je wilt blijven spelen. In een casino kun je alleen de fiches die je voor je hebt liggen in de strijd werpen. Dat is de limiet: je zet al je fiches in. Maar als je blut bent, dan draaf je even naar een pinautomaat, betaal je administratiekosten die een stripteaseclub waardig zijn en koop je een nieuwe stapel fiches.

Als je in een toernooi alle fiches in de pot doet en je verliest, dan lig je eruit.

Vanavond was een opwarmertje. De volgende dag zou ik mijn eerste casinotoernooi spelen. Ik speelde al een tijdje belabberd, en ik probeerde de half in mij opgenomen kennis die ik had verkregen uit boeken toe te passen. Ik faalde jammerlijk. Als ik geen fatsoenlijk spelniveau in een spelletje thuis zou kunnen volhouden, hoe zou ik de grote jongens in Vegas dan tegemoet kunnen treden?

Ik had in weken niet geslapen. Ik moest zorgen dat er vanavond iets gebeurde, zelfs aan deze waardeloze tafel van 1 en 2 dollar, gewoon in het belang van mijn moraal. De limiet van 1 en 2 dollar is het armoedigste kaartspel